

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

Koronavirüs Özel Sayısı

52. Sayı Haziran 2022

• Mehmet Pektaş

Bill Mikroçipi Kime Takacak?

Malikânesinin merdivenlerden ayaklarının ucuna basarak çıktı. Gecenin bu saatinde kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Bütün gün çok yorulmuştu. Üzerini bile değiştirmeden kendini yatağa atmayı düşünüyordu. Yatak odasının kapısını usulca açıp kravatını gevşetti. Işıkları yakmadan yatağa yürüdü. Altına girmek için yorgani kaldırdığı anda odanın tüm ışıkları peş peşe yandı:

“Bill!”

İsmi böyle sert bir tonda duyunca ne yapacağını bilemedi.

“Karıcığım sen uyumadın mı?” diyebildi.

Konsolun önünde eli belinde bekleyen kadın, sesinin en cırtlak tonuyla:

“Neredeydin bu saate kadar?” diye bağırdı.

Bill, tüm vücudunun irkildiğini, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kadının cırtlak sesine karşılık, yumuşak bir tonda karşılık vermeye çalıştı.

“Şey karıcığım biliyorsun...” dedi, gerisini getiremedi.

Kadın, adama doğru birkaç adım daha yaklaşarak elini kaldırdı:

“Neyi biliyormuşum ha neyi? Cevap ver, bu saate kadar NER-DEY-DİN?” Son kelimeyi heceleyerek söylerken sağ ayağını da kaldırıp kaldırıp yere vuruyordu. Kadının ayağını yere her vuruşunda erkeğin yüreği hop hop ediyordu.

“Bizimkiler işte hayatım...” diye lafı geveledi.

Kadının sesi koca malikâneyi çınlatıyordu. Çalışanlar çoktan ayaklanmış, herhangi bir emre karşı tetikteydiler.

“Kimler? Gene o asistanın olacak fingirdek kız mı ha?”

Adam, ezildi büzüldü:

“Onu da nereden çıkardın hayatım? İşte Rockefeller, Soros falan... İş görüşmesindeydik.”

Kadın, altın kaplama masaya yumruğunu vurdu:

“Kess! Senin ucuz yalanlarına karnım tok. Biliyorum ben sizin o iş görüşmelerinizi. O Rocki ile Soros yok mu? Her şey onların başının altından çıkıyor. Ben sana onlarla bir daha görüşmeyeceksin demedim mi ha!”

Bill, kendini iyice köşeye sıkışmış hissediyordu.

Yorgana uzanıp ucunu hafifçe kaldırdı:

“Hayatım çok yorgunum bunları yarın konuşsak?”

Kadın, kulakları yırtan bir çığlık attı:

“Hayır efendim! Şimdi konuşacağız.”

Bill, kadından kurtulamayacağını anlamıştı. Açıklama yapmaya çalıştı:

“Karıcığım biliyorsun bir aşı üzerinde çalışıyoruz. Bu işe milyarlarca dolar bağladık.”

Kadın:

“Bana baksana sen! Bu yalanları şehir kokanalarına yuttur. Bana Dallaslı Melinda derler. Kim, kiminle ne iş çeviriyor yüz kilometre öteden anlıyorum ben. Bunlar hep sizin başınızın altından çıkıyor, virüs bahanesiyle herkesi eve kapattınız, kim bilir dışarda ne haltlar yiyorsunuz?”

Kadın bu lafları söylerken adamın burnunun dibine gelmişti. Birkaç defa etrafı kokladı.

“İçki mi içtin sen? Üfle bakayım üfle!” dedi.

Adam, hafifçe üf dedi. Kadın:

“Üfle üfle!” diye diretti.

Bill:

“Hayatım, yeni dünya düzeni kurma konusunda yaptığımız toplantı sonrası birkaç kadeh bir şeyler içtik, hepsi bu.” dedi.

Kadın, iyice zıvanadan çıkmıştı:

“Sana kaç defa dedim, bu eve sarhoş gelmeyeceksin diye! Kaç defa! Senin gibi koca olmaz olsun. Boyun posun devrilsin emi! Ah eşek kafam ah! Ne vardı sanki şununla evlenecek? Gitti gençliğim gitti. Şu düştüğüm hale bak.”

Bu sözler Bill’in gururuna dokunmuştu. Sesini bir ton yükseltti.

“Aa hayatım bu kadarı da fazla ama! Ne varmış halinde? Para içinde yüzüyorsun, her türlü imkân elinde. Daha ne istiyorsun?”

Kadın saçını başını yolmaya başladı:

“Neee? Daha mı ne istiyorum? Bir bunu başıma kakmadığın kalmıştı. Def ol şuradan, gözüm görmesin seni. Def ol!”

Bill yine alttan almaya çalıştı:

“Bak hayatım, yeni bir dünya düzeni üzerinde çalışıyoruz. Bütün servetimizi bu işlere yatırdık. Yeni bir dünya kuracağız. Nüfus artışını kontrol

altına alıp yaşlı nüfusu azaltacağız. Dünyadaki herkesi aşılıyor..”

Kadın, konsolun üzerindeki milyonluk vazoyu aldığı gibi Bill’in ayaklarının dibine çarptı. Yatağın üstüne çıkıp duvardaki paha biçilmez tabloyu hışımla indirdi. Tabloyu yere çarpa çarpa paramparça etti. Tablo parçalarının üzerinde tepiniyordu:

“Sen hâlâ duruyor musun? Defolll! Yarın sabah boşanma davası açacağım. Senin milyarlarını çatır çatır elinden alacağım. Göreceksin. Defolll!”

Bill, olayın daha fazla büyümesini göze alamadı.

“Tamam karıcığım gidiyorum. Yarın konuşuruz. Sen biraz dinlen.” diyerek arkasını döndü. Malikâne çalışanlarının kapının hemen arkasından içeriyi dinlediklerini biliyordu.

Sırf onlara duyurmak ve otoritesini korumak için yüksek sesle:

“Madem öyle ben de gidiyorum!” dedi.

Bill, Melinda’nın elindeki bibloya hedef olmamak için kapıdan süratle çıktı. Biblo Bill’in kapattığı kapıda patladı. Melinda’nın çığlıkları dışarıdan da duyuluyordu:

“Cehennem dibine git!”

Kapıyı dinleyen çalışanlar çoktan etrafa dağılmışlardı. Bill, biraz öncekinin aksine merdivenlerden hızla inip evden çıktı. Dışarıda hava biraz serindi. Bahçede bir tur atmak istedi. Ceketinin yakalarını kaldırdı, ellerini cebine sokup havuza doğru yürüdü. Bu sırada malikânenin siyahi çalışanlarından Michael, havuz başındaki şezlonglardan birinde uzanmış sigara tütürüp telefonundan Müslüm Gürses’in “İtirazım Var” şarkısını dinliyordu. Patronu bir anda karşısında görünce apar topar ayağa fırladı. Sigarayı arkasına saklayıp esas duruşa geçti.

Bill, elini Michael’in omzuna koyup:

“Rahatsız olma evlat. Otur.” dedi.

Michael:

“Ama efendim diyecek oldu.”

Bill, Michael’in omzuna birkaç defa vurup:

“Otur hele otur.” dedi. Bunun üzerine Michael, kalktığı şezlonga oturdu. Bill de hemen yandaki şezlonga çöktü. Michael’a:

“Nedir bu dinlediğin müzik, bayağı efkârlı bir havası var.”

Michael:

“Türkler buna Müslüm Baba diyorlar, bunu dinleyenler kendilerini jiletliyormuş.”

“Sen niye dinliyorsun o zaman? Sözlerini anlıyor musun bari?”

“Yok patron ama acayip bir şey bu, anlamasan da seni efkarlandırıyor. Damardan insanın ciğerine işliyor inanın.”

“Ulan beni de efkârlandırdın. Cigaran var mı?” dedi.

Michael, Bill’e bir sigara uzattı. Elini siper edip sigarayı yakmasına yardım etti. İşten kaytarırken yakalandığı için suçluluk hissediyordu. Açıklama yapma gereği duydu:

“Efendim, havuzun temizliğini bitirdikten sonra iki dakika uzanayım, demiştim. Valla kötü bir niyetim...”

Bill, sigaradan birkaç firt çektikten sonra, elini havaya kaldırıp Michael’in sözünü kesti.

“Havuzun ta öylesine Michael’ım. Takma kafana. Sen bekârdın değil mi?”

Michael:

“Evet efendim.” dedi.

Bill, sigaradan bir firt çekip dumanını dudaklarının yanından savurdu:

“Sakın evlenme. Hayatını yaşa. Bak biz evlendik de n’oldu?” dedi. Bir an içini döküp rahatlamak istedi, kararsız kaldı. “Neysel haydi sen git evine, bugünlük çalıştığın yeter. Ben de şurada kıvrılıp yatayım. Nasıl olsa mevsim yaz.” dedi.

Michael, çok şaşırmişti:

“Olur mu efendim? Burada bir taraflarınız donar. Sabah serinliği maazallah. Eve gitsenize.”

Bill, içini çekti:

“Bugünlük gitmesem daha iyi.” Biraz duraksadı: “Şey... Yengenle atıştık biraz da...” dedi.

Michael:

“Efendim, koskoca malikâne, misafir odalarından birine gidip yatabilirsiniz.” dedi.

Bill, mahcuptu:

“Yav şimdi görür mörür, olay büyümesin.” dedi.

Michael:

“Otel falan?”

Bill:

“Şimdi otele gidersem de gazeteciler boş durmaz. İleri geri yazarlar. Hem pandemi dönemindeyiz biliyorsun.”

Michael, Bill’le göz göze geldi. Patronunun gözünden çaresizlik okunuyordu:

“Bak ne diyeceğim, gel bize gidelim.” dedi.

Bill aslında bu teklife dünden razıydı. Yine de:

“Bilmem ki.” diyerek nazlandı.

Ortamdaki samimi havadan cesaret alan Michael, elini patronunun bacağına vurdu:

“Kalk haydi, sana bir de menemen yaparım parmaklarını yersin.”

Bill bu yemeğin ismini ilk defa duyuyordu:

“O da ne?” dedi.

Michael:

“Gariban yemeğidir. Siz bilmezsiniz.” dedi.

Bill:

“Eh madem ısrar ediyorsun. Geleyim bari.” diyerek ayaklandı ve elini Michael’ın omzuna attı. Michael patronunun kendine bu kadar yaklaşması karşısında tedirgin olmuştu:

“Patron sosyal mesafeye dikkat etsek. Ne de olsa pandemi...” dedi.

Bill elini havada savurdu:

“Lan bırak!”

Bahçenin en kuytu köşesindeki Tek katlı kulübeye doğru ilerlediler. Michael, domatesleri doğrarken Bill soğanları soydu. Sofrayı birlikte hazırladılar. Michael, zuladan bir şişe rakı çıkarıp masaya koydu.

Bill:

“Bu da nesi?” dedi.

Michael:

“Bir dostum Türkiye’den getirdi. Aslan sütü.” dedi.

Bu sırada telefonda Müslüm Baba hâlâ “İtirazım Var” diye şarkı söylüyordu.

Karınlarını doyurduktan sonra da içmeye devam ettiler. Bill çok doluydu. Kafası iyice çakır olunca dili çözöldü:

“Bana bak Michael.” dedi kravatını gevşetirken, “Hayatın bir kıymeti yok. Paran olmuş pulun olmuş huzurun olmadıktan sonra hepsi hikâye. Bak benim halime. Koskoca Bill, dünyayı parmağında oynatan Bill, teknoloji dehası, dünyanın en zengin insanı, büyük girişimci Bill, karısıyla kavga etti. Sen de olmasan sokaktaydım.”

Michael’ın da kafası güzelleşmişti:

“Valla patron sendeki para bende olacak. Çıkırım yengenin karşısına. Ulan Melinda derim, bende ki para ile senin gibi on tane karı alırım, ona göre.”

Bill, oturduğu yerden sallanarak:

“Hösst! Ne biçim konuşuyorsun lan sen?” dedi.

Michael:

“Pardon patron. Gaza geldim bir an.” dedi.

Bill:

“Bekâra karı boşamak kolay derler zaten. Boşumca çocuklarım var. Ha deyince boşanılır mı? Hem bunun nafakası var, tazminatı var. Ah ulan ah! Karının adına vakıf bile kurduk yine yarana madık. Bizdeki şans değil ki! Diyorum kadına bak oyun büyük, bu aşı işinde çok para var. mRNA aşılı üretiliyor, 5 G teknolojisi desen, o da tamam. Dünya Sağlık Örgütünü bağlamışım, basını bağlamışım, ulan Allah’ın delisi Trump’ı bile bağlamışım be! Adam her konuşmasında ‘Çin virüsü’ diyor. Doldur şunu.”

Michael, Bill’in kadehini doldurdu, hazır laf açılmışken ne zamandır aklına takılan soruyu sordu:

“Yahu patroncum, milletin ağzında bir dedikodudur dolaşp duruyor, bu virüsü sen mi ürettin?”

Bill:

“Yok be oğlum! Onu da nereden çıkardın? Sen bakma benim hakkımda ileri geri konuşanlara. Hem ben öyle küçük işlerle uğraşmam. Küçük işleri hep başkalarına yaptırırım. Haydi şerefe!”

Bill ve Michael, kadehlerini tokuşturup kafalarına diktiler. Michael, kadehindeki son yudumu içip ağzını koluyla sildi:

“Peki patron bu çip olayı ne? Bill, salgını kullanarak insanlara izlenebilir mikroçip takacak, kişisel bilgiler kaydedilecek, herkesi robotlaştıracak diyorlar.”

Bill birden parladı, yumruğunu masaya vurdu:

“Kim diyormuş ulan bunu ha! Çıksın ulan kim diyorsa! Ben çip takabilsem kendi karıma takacağım. Daha ona bile sözüm geçmiyor. Neredesiniz ulan çıksanıza karşıma! Arkamdan atıp tutması kolay.”

Michael, masanın başında sızıp kalırken Bill farkında olmadan kulübeden dışarı çıkmış, yaka bağı açık, elinde Michael’ın telefonu, Müslüm Baba’nın “İtirazım Var” şarkısı eşliğinde Washington sokaklarında naralar atıyordu:

“Heyyt uyanın ulan! Uyanın da çıkın karşıma. Hepinizi tek tek çiplemezsem namerdim. Heyyt! Havada uçan, karada kaçan var mı ulan bana yan bakan! Heyyyt! İtirazım Var!”